

Nr 202

Av herr Svenungsson m. fl., om inrättande av fyra tjänster som fångvårdspastor.

(Lika lydande med motion nr 231 i Andra kammaren)

Den andliga vården vid våra fångvårdsanstalter har sedan riksdagsbeslutet 1962 prövats i enlighet med de riktlinjer som drogs upp. Vid varje anstalt och häkte finns en Nämnd för andliga vården (NAV). Den består av en prästman, föreslagen av stiftets biskop, och en pastor, föreslagen av Sveriges Frikyrkoråd. I samråd med styresmannen skall dessa ansvara för den andliga vården. Dessutom finns tre resesekreterare, av vilka en representerar Frälsningsarmén, en Sveriges Frikyrkoråd och en Svenska kyrkan. Alla tre reser över hela landet och besöker samtliga anstalter som för närvarande uppgår till 87 stycken.

Nämnderna för den andliga vården har visat sig fungera väl och har i regel rönt stor uppskattning från de intagnas sida. Många styresmän har starkt uttalat att denna verksamhetsgren verkligen kan kallas för vård. Samtidigt klagar man över att denna vård är otillräcklig. NAV-organisationen måste förstärkas. NAV-ledamöterna fullgör i regel sina uppdrag inom kriminalvården vid sidan av krävande ordinarie tjänster, och tidsnöden blir ofta stor. Deras arvode är heller inte sådant att man kan begära någon större insats av dem. Många ledamöter utför dock en uppoffrande gärning. De tre resesekreterarna, som besöker alla anstalterna, kan omöjligen fortsätta alla kontakter som de får med de intagna, vilket vore högst nödvändigt för att kunna hjälpa dem. Kontakt skall också hållas med NAV-ledamöterna. Vidare har man försökt rekrytera anstaltsbesökare på olika håll.

Eftersom försöket med NAV-organisationen utfallit väl men samtidigt visat att omfattningen är helt otillräcklig, skulle en utökning till en heltidsanställd fångvårdspastor inom varje räjong vara av stort värde och skulle möjliggöra väsentligt ökade arbetsinsatser. Detta skulle innebära sex sådana tjänster i stället för de tre nuvarande. Interneringsräjongen kunde lämpligen fördelas på de geografiska räjongerna. Detsamma gäller kvinnoräjongen som kunde ingå i inlandsräjongen. Däremot behöver ungdomsräjongen en egen tjänst.

Dessa sex tjänster bör tillsättas med tre tjänstemän från Svenska kyrkan och tre från de frikyrkliga trossamfundet. Frälsningsarmén bör dessutom få behålla sina resesekreterare för hela landet enligt nuvarande ordning.

Den föreslagna utökningen skulle innebära en värdefull förstärkning av organisationen även om det egentligen vore motiverat med ytterligare personella resurser. Det motsvarar inte heller omfattningen av andlig vård vid fångvårdsanstalterna i våra grannländer eller i övriga s. k. kristna länder, där man mycket ofta har minst en heltidsanställd pastor vid varje anstalt. Det finns ett skriande behov bland internerna av rent andlig vård och för övrigt efter någon utifrån att få samtala med. En räjongpastor komme att få mera tid till samtal och kunde följa upp kontakterna på ett bättre sätt än som nu är möjligt. Han kunde dessutom på ett bättre sätt än nu bli en förmedlande länk för kontakter utifrån och organisera grupper och enskilda som besökare och åtminstone i några fall finna människor som kunde hjälpa till rätta och ta hand om den som frigivs.

Inrättandet av de ovan föreslagna tjänsterna bör ske utan dröjsmål. Till vårdarbetet måste också höras att man försöker ge den straffade en rätt syn på en ny start i samhället. Detta förutsätter en förvandling inifrån. Men för att en sådan skall komma till stånd fordras en kraftig och målmedveten insats av andra människor.

Under återopande av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte ställa medel till förfogande för inrättande av fyra nya tjänster som fångvårdspastor.

Stockholm den 22 januari 1970

Arne Svenungsson (m)	Per Blomquist (m)	Ivan Svanström (cp)
Lars Schött (m)	S.-O. Österdahl (fp)	Karl Pettersson (m)
Carl Eskilsson (m)	Nils Nilsson (cp)	Sten Åkesson (fp)

Nr 203

Av herr Werner, om utbyggnad av barnstugeverksamheten.

(Lika lydande med motion nr 230 i Andra kammaren)

Stockholm i januari 1970

Lars Werner (vpk)
